

nikoliv tedy s úmyslem, by na něm zůstala trvale. Že má také žalobce za to, že nabytí dražbou »stavby«, nikoliv jen materiálu, z něhož byla bouda zřízena, vyplývá již z doslovu žalobního žádání, podle něhož se žádá, by žalovaná bouda vyklidila. I když stavby na cizí půdě nemohou býti pokládány za její příslušenství podle § 297 obč. zák., ježto nemají zůstali podle vůle stran na ní trvale, jsou přece vázány hospodářsky na pozemek tím způsobem, že ztratí přenesením na jiné místo pravidelně tolik na ceně, že se to rovná jejich částečnému, mnohdy i úplnému znehodnocení. Vyžaduje proto právní obchod s takovými hospodářsky nepřenositelnými stavbami jiné úpravy, než se jí dostalo obyčejným věcem movitým. Této hospodářské potřebě vyhověla třetí dílčí novela, prohlásivši stavby na cizí půdě za rovné nemovitostem, jež nejsou zapísány v knihách pozemkových, a změnila za tím účelem §§ 431 až 437, 451 a 481 obč. zák. Nových předpisů jest použití obdobně i pro obor práva exekučního. Jest proto důsledné, jak to nejvyšší soud vyslovil již v rozhodnutí čís. 3397 sb. n. s., by zvláštní pravidla o vedení exekuce na nemovitosti v knihách pozemkových nezapsané (§ 90 až 95 a 134 ex. ř.) platila i pro shora uvedené stavby, jichž ostatní právní poměry byly třetí dílčí novelou stejně upraveny jako u těchto nemovitostí. Nebyla-li tudíž exekuční dražba obytné boudy, o niž ve sporu jde, provedena podle zásad platných pro nemovitosti, nelze mluvit o platné dražbě. Nemohl proto žalobce příklepem uděleným mu podle § 278 ex. ř. nabýti titulu k vlastnickému právu ohledně vydražené boudy. Žalobce neprokázal, jak mu podle §§ 366 a 367 obč. zák. náleželo, předpoklad vlastnické žaloby, čímž padá i nárok uplatňovaný žalobou.

Čís. 9837.

Smlouva o zcizení zabraného majetku bez souhlasu Státního pozemkového úřadu není nicotná, nýbrž neplatná. Prodej jest ujednan platně, ale účinnost jeho jest podmíněna úředním schválením. Nicotnou však byla podmínka ve smlouvě, již ohledně části předmětu prodeje bylo umluveno plnění smlouvy před schválením Státního pozemkového úřadu. Nicotnost této úmluvy nemá však v zápětí nicotnost ostatních do smlouvy pojatých a zákonnému zákazů se nepřičících ujednání.

Prodej dříví odebraného až do úředního rozhodnutí o prodeji lesa, jakož i dříví v onen den ještě nevytěženého, ale podle pravidel lesního hospodářství ještě k těžbě způsobilého, není zakázán a nepotřebuje k platnosti schválení Státního pozemkového úřadu. Prodávatel (i kupitel) jest povinen zachovati ohledně tohoto dříví smlouvené ceny za dříví. Za dříví, jež bylo vytěženo proti pravidlům lesního hospodářství, jest těžitel povinen nahraditi tržní cenu dříví. Lhostejno, že již prodávatel nehospořoval v lese podle pevných hospodářských plánů a že těžitel prodal dříví laciněji, než za tržní ceny.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1930, Rv II 364/29).

František S. uzavřel dne 27. září 1922 s Janem M-em smlouvu, jíž mu odprodal s výhradou schválení svěřenského soudu a Státního pozemkového úřadu od svěřenského panství lesní parcely za 120.000 Kč. Strany se ve smlouvě dohodly, že Jan M. převezme les ihned do držby a užívání. V odst. VII smlouvy bylo stanoveno, že kdyby kupní smlouva nebyla dozorčím úřadem schválena, má prodatel přenechatí kupiteli veškeré dřevo, jehož kácení nebude zakázáno, kupující straně za cenu: 1 m³ užitkového dříví za 70 Kč, 1 m³ palivového dříví za 20 Kč, 1 m³ haluzí a chvoje za 3 Kč, za tuto odhadnutou cenu trhovou, že jest kupující oprávněn ponechatí si nejen dřevo do rozhodnutí o platnosti smlouvy odebrané, nýbrž všecku spotřebu dřeva, jež v lesních parcelách ve výměře 106 měřic bude nutno dle pravidel lesního hospodářství vytěžit. Prodávající strana přijala závazek, že se v případě neschválení koupě lesa postará o povolení k vykácení dorostlé jeho části a že sama svým nákladem vykácený les zase zalesní. Výrobní výlohy s pokácením tohoto materiálu spojené, měl hraditi kupitel. Jan M. zaplatil kupní cenu a převzal odprodané lesní parcely v úplnou držbu a v užívání od 1. října 1922. Kupní smlouva nebyla schválena Státním pozemkovým úřadem (výměr ze dne 16. prosince 1926). Mezi Františkem S-em a Janem M-em vznikl pak spor o vyúčtování za dobu od 1. října 1922 až do konce roku 1926. František S. vycházel z toho, že celá dohoda ze dne 27. září 1922 byla protizákonná a neplatná, takže nemůže z ní žádná strana vyvozovati právní nároky, nýbrž že musí býti obnoven mezi stranami právní stav před touto smlouvou. Domáhal se na Janu M-ovi zaplacení tržní ceny za dříví (nikoli nižší smlouvené ceny) a vypočítal dlužný peníz po srážce zaplacené kupní ceny a vydání Jana M-a celkem na 20.115 Kč. Jan M. domáhal se na Františku S-ovi žalobou navzájem zaplacení 109.708 Kč (vrácení kupní ceny 120.000 Kč po srážce úplaty za dříví), maje za to, že platí smlouvené ceny za dříví. Procešní soud první stolice zamítl žalobu Františka S-a a přisoudil Janu M-ovi 28.143 Kč. D ů v o d y: V souzeném případě jest vycházeti ze smlouvy ze dne 27. září 1922, jíž Frant. S. odprodal Janu M-ovi les s výhradou schválení svěřenského soudu a Státního pozemkového úřadu. Smlouva taková není přímo a priori zákonem zakázána, platnost její závisí na schválení řečených dozorčích úřadů, obzvlášť Státního pozemkového úřadu. Stanovisko prodávající strany, že obě strany vědomě uzavřely nicotnou kupní smlouvu a dokonce plnily tuto smlouvu nicotnou není správné, neboť smlouva mohla se státi dodatečným schválením se strany Státního pozemkového úřadu a svěřenského soudu platnou, ano o její schválení bylo, jak je nesporno, zažádáno. S tím, že Státní pozemkový úřad smlouvu neschválil nemohla předem ani ta ani ona strana počítati. Nelze tu použiti ani § 879 vš. obč. zák. ani § 1174 téhož zákona. I když strany věděly, že k platnosti smlouvy jest potřebí schválení dozorčích úřadů, zejména Státního pozemkového úřadu, nedopustily se uzavřením smlouvy ničeho nedovoleného a nejednaly proti zákonu, a, pokud nevyčkavše dřívější schválení, smlouvu plnily, prodávající strana odevzdáním celého lesa do držby a užívání druhé straně a tato zaplacením kupní ceny. — braly

na sebe nebezpečí, že v případě neschválení budou muset uvést věc do předešlého stavu, podle předpisu § 1435 obč. zák. Žaloba jakož i žaloba navzájem jsou ve své podstatě žalobami z bezdůvodného obohacení podle § 1435 obč. zák. Poněvadž smlouva nedošla nutného potvrzení, mohou strany žádati zpět, co k splnění smlouvy daly. Na možnost neschválení smlouvy smluvní strany, jakž z obsahu smlouvy zřejmě na jevo vychází, již pomýšlely při uzavření smlouvy a ustanovení o tom, tvořící souvislou část celé smlouvy rovněž nelze považovati za neplatné a nezávazné, naopak sluší dotyčná ustanovení vzíti na základ obapolného vrácení, jak to odpovídalo jasné vůli obou smluvních stran. V úvahu přichází odst. VII smlouvy a platí tedy zásada, že za ceny v tomto odstavci stanovené kupující Jan M. si může ponechat dřevo do rozhodnutí o platnosti smlouvy odebrané, jakož i všechnu spotřebu dřeva, jež v lese bylo nutno podle pravidel lesního hospodaření vytěžiti; že dále prodávající musí kupní cenu 120.000 Kč i s 8% úroky ode dne 1. října 1922 vrátiti Janu M-ovi, pokud ovšem nebyla kryta hodnotou dodaného dřeva. Mezi stranami není sporným, že kupní smlouva podle výměru Státního pozemkového úřadu ze dne 16. prosince 1926 nebyla schválena. Přichází tedy v úvahu doba od 1. října 1922, kdy se nepopřeně ujal držby a užívání lesa, až do konce roku 1926. Přesná čísla o zužitkování lesa a o hospodaření v tomto lese za této doby procesnímu soudu stranami nebyla sdělena a nebylo lze je přesně zjistiti, ježto M. nevedl nutné záznamy a knihy a schází inventura, z níž by se objevil stav lesa a hmota se v něm nacházejícího dřeva v době odevzdání. Nezbyvá tedy, než výši náhrady ustanovit podle volného uvážení ve smyslu § 273 c. ř. s. Na základě posudku znalců opírajícího se o výpověď svědků a o výsledek místního ohledání v lese, dále s ohledem na tyto výpovědi samé a na výsledky soudem předsevzatého místního ohledání, nabyt sborový soud přesvědčení a zjistil, že M. při kácení nezachoval pravidel lesního hospodaření a že se v mnohých směrech proti těmto pravidlům prohřešil, jak to blíže odůvodňují znalci. Není důvodu odchýliti se od tohoto posudku, který jest zevrubně vypracován a odůvodněn, bera v úvahu všechny výsledky ústního jednání, jak shora již bylo uvedeno, a opírá se o zásady a o zkušenosti lesní vědy. Podotýká se, že znalci probrali i vyúčtování žalující i žalované strany a se jimi přesně zabývali. Posudku znalců za ústního líčení stranami nebylo odporováno aniž v tom onom směru vytýkána nesprávnost až na podřízený bod, o kterémž se ještě stane zmínka. K rozřešení otázky, o niž tu jde, jest tedy především sáhnouti k výpočtu III, ve kterémž použito bylo cen smluvních pro výpočet ceny dřeva těženého v rámci přípustného etátu a běžné ceny trhové pro výpočet ceny dřeva nad tento etát. Na základě tohoto výpočtu připadá Janu M-ovi k dobru 28.143 Kč (kupní cena 120.000 Kč méně částky, již jest zaplatiti za dřevo). **O d v o l a c í s o u d** nevyhověl odvolání ani té ani oné strany. **D ů v o d y :** Odvolání Františka S-a nelze přiznati oprávněnost. Jest nesporno, že jde o odprodej dvou částí zabraného velkého majetku. V § 7 zák. čís. 215/19 v doslovu čl. I zák. č. 108/21 se stanoví, že se ke zcizení, dělení, zavazení, pachtu

neb nájmu zabraného majetku vyžaduje svolení Státního pozemkového úřadu a že bez něho jest neplatné. Kdežto podle ustanovení § 7 zák. č. 215/19 byla tato právní jednání ohledně zabraného majetku bez zmíněného souhlasu prohlášena za právně bezúčinná proti státu, prohlašují se v ustanovení § 7 zák. č. 108/21 za neplatná i proti stranám samým. Zákon prohlašuje je za neplatná, nikoliv za nicotná, což má ten právní význam, že zmíněná právní jednání zákonem uznaná sama o sobě za neplatná mohou pozdějším schválením nabýti platnosti, kdežto právní jednání prohlášená zákonem za nicotná, právní řád od prvopočátku neuznává a platnými se nikdy státi nemohou. I když se v § 18 a) zák. č. 108/21 stanoví, že kdo plní smlouvu o zcizení nebo dělení zabraného majetku nebo kdo přijme plnění dříve, než Státní pozemkový úřad k tomu svolí, dopouští se trestného činu, neplyne z toho, že se taková smlouva příčí zákonnému zakazu a že jest tedy ve smyslu ustanovení § 879 obč. zák. nicotnou. Vždyť zákon sám připouští, že se i taková smlouva, když již bylo plněno, pozdějším schválením může státi platnou. Vývody odvolatelovy, že kupní smlouva ze dne 27. září 1922 (ze dne 12. května 1925) jest a priori neplatnou, že se příčí zákonné zápovědi a že tudíž ve smyslu ustanovení § 879 obč. zák. neúčinkuje po právu, nelze tedy sdíleti a jest schváliti právní názor prvního soudu ohledně platnosti zmíněné kupní smlouvy. Nelze však ani sdíleti další vývody odvolání a v nich zastávaný právní názor, že ustanovení odst. VII kupní smlouvy při rozhodnutí, pokud se týče při vyúčtování kupní ceny není směrodatným a že nelze přihlížeti k cenám v této smlouvě uvedeným, nýbrž že nutno vzíti za základ pro stanovení a vyúčtování vzájemných nároků ceny obecné bez ohledu na smlouvu a že v důsledku toho neprávem bere první soud za podklad pro své rozhodnutí výpočet znalců III. Tyto vývody by byly správné, kdyby bylo správné stanovisko odvolatelem napadené, že smlouva je a priori neplatnou, čemuž však tak není, jak bylo shora již dovozeno. Strany s možností neschválení kupní smlouvy počítaly, jakž vyplývá ze zmíněného odstavce VII smlouvy. Správně proto první soud k tomuto ustanovení smlouvy přihlížel a správně také vzal za podklad svého rozhodnutí výpočet znalců III, ve kterém se běrou za základ ceny smluvní pro výpočet ceny dřeva těženého v rámci přípustného etátu a běžné ceny tržové pro výpočet ceny dřeva těženého nad tento etát. Poněvadž zjištění prvního soudu, že se M. při kácení lesa nezachoval podle pravidel lesního hospodaření a že se v mnohých směrech prohřešil proti těmto pravidlům, nebylo odvolatelem napadeno, jest schváliti i právní názor prvního soudu, že M. ohledně onoho množství dřeva, které těžil nedbaje pravidel lesního hospodářství, nebyl bezelstný a že jest jako obmyslný držitel povinen k úplné náhradě. Odvolatel sám přiznává ve svém odvolání, že přesných dokladů o výši zužitkovaného dřeva z prodaných parcel, kterými by podepřel své vyúčtování o svém nároku na zaplacení 20.000 Kč nemá. Jest tedy schváliti postup prvního soudu, který při nejistotě a nepřesnosti cifry a množství spotřebovaného dřeva stanovil náhradu na základě volného uvážení (§ 273 c. ř. s.) řídě se při tom znaleckým posudkem III, ve kterém se běrou za základ

výpočtu ceny smluvené pro výpočet ceny dřeva těženého v rámci přípustného etátu a běžné ceny tržové pro výpočet ceny dřeva těženého nad tento etát, kde žalovaný nebyl bezelstný a je tedy povinen k úplné náhradě. Ale ani odvolání Jana M-a není opodstatněné. Hlavní výtka odvolatelova čelí proti právnímu názoru prvního soudu, že M. při těžení dřeva nedbal pravidel lesního hospodářství, že nebyl bezelstný a že jako obmyslný držitel jest povinen k úplné náhradě. Odvolatel dovozuje, že první soud přehlédl, že již v první stolici uváděl, že dřevo ze sporného lesa kácel vždy po předcházejícím hlášení zástupcům žalobcovým, že měl ke kácení lesa svolení okresní politické správy a že jeho těžba dřeva ve sporném lese a její rozsah a způsob byly ministerstvem zemědělství schváleny, takže nelze o nezákonnosti jeho jednání při obhospodařování sporného lesa mluvit. Skutkovými zjištěními jest však dostatečně prokázána jeho obmyslnost, pokud se týče množství dřeva vytěženého nad etát, totiž vytěženého proti pravidlům lesního hospodaření. Ustanovení odst. VII kupní smlouvy mluví zřejmě proti názoru odvolatele, že se mu má cena dřeva účtovat po 70 Kč za 1 m³. Stanoví se tam totiž, že odvolatel jest oprávněn ponechati si za zmíněnou cenu dřevo v y t ě ž e n é d l e p r a v i d e l l e s n í h o h o s p o d a ř e n í. Z toho plyne, že se na dřevo vytěžené proti pravidlům lesního hospodaření, vytěžené nad etát, toto smluvní ustanovení nevztahuje. Právem proto první soud přihlížejí k ustanovení odst. VII smlouvy, dle kterého si strany byly vědomy povinnosti vzájemného vyúčtování a vrácení toho, co navzájem si plnily, uznal, že jde o žalobu z bezdůvodného obohacení podle § 1435 obč. zák., poněvadž strany braly na sebe nebezpečí, že v případě neschválení smlouvy budou musiti uvésti věc do předešlého stavu. Ustanovení § 1447 obč. zák. tu nepřichází v úvahu, poněvadž toto ustanovení má na mysli smlouvy, u nichž jde o plnění nemožné, o takovou smlouvu však v souzeném případě nejde a proto také právní závěry, které odvolatel z tohoto zákonného ustanovení pro svůj nárok činí, nelze sdílet. Pro tvrzení, že první soud tím, že počítá dřevo nad etát vytěžené dle běžných cen tržových a tím Františka S-a obohacuje, není ve spisu opory, právě naopak odvolatel by byl obohacen, kdyby měl podržeti dřevo nad etát vytěžené, ohledně něhož jest obmyslným držitelem, za cenu smluvenou.

N e j v y š š í s o u d n e v y h o v ě l d o v o l á n í a n i t é a n i o n é s t r a n y.

D ů v o d y:

Žalobce František S. dovolává se z rozhodnutí odvolacího soudu ve skutečnosti jen pro nesprávné právní posouzení, neboť i vývody, kterými provádí další formálně uplatněný dovolací důvod rozporu se spisy, jsou jen pokusem vyložití smlouvy ze dne 27. září 1922 po právní stránce jako nicotnou podle § 879 obč. zák. K pozdější kupní smlouvě ze dne 12. května 1925, jež byla Státnímu pozemkovému úřadu předložena ke schválení, není potřebí přihlížeti, neboť rozhodnutí sporu závisí jen na platnosti a účinnosti smlouvy dne 27. září 1922 písemně ujednané. Že ona její část, kterou žalující strana prodala s výhradou schválení Státním pozemkovým úřadem a svěřenským soudem ze zabraného majetku les

žalovanému za 120.000 Kč, nebyla nicotná, bylo nižšími soudy správně uznáno a odůvodněno. Možnost, že se prodej stane po udělení vyhrazeného úředního schválení platným a účinným, vylučuje, pokládati smlouvu za nicotnou. Prodej byl ujednáán platně, ale účinnost smlouvy byla podmíněna podle vůle stran i podle zákona úředním schválením. Zákonnému zákazu § 18 a) záborového zákona v doslovu novely č. 108/1921 nepříčil se odstavec 1 smlouvy o prodeji lesa, nýbrž odstavec II-V, kterými bylo smluveno plnění smlouvy před schválením Státního pozemkového úřadu. Tato úmluva a její podmínky jsou podle § 879 obč. zák. nicotné a musí býti posuzovány v každém směru tak, jako by jich vůbec nebylo. Nicotnost jejich nemá však v zápětí nicotnost ostatních do smlouvy pojatých a zákonnému zákazu se nepříčících ujednání. Podle zásady »utile per inutile non vitiatur«, uznané v § 878 obč. zák. výslovně pro smlouvy, jichž splnění jest nemožné a platné i pro smlouvy podle § 879 obč. zák. nedovolené, má neplatnost části úmluvy jen tehdy v zápětí neplatnost celé smlouvy, plyne-li z ní samé, že veškerá její ustanovení jsou nerozlučným celkem. Protizákonnost odstavců II-V smlouvy neubírala proto platnost úmluvě o prodeji lesa obsažené v odstavci I, ale neubírá jí ani úmluvě učiněné dle odstavce VII smlouvy o tom, jak strany vypořádají zaplacenou již kupní cenu 120.000 Kč v případě, že prodej lesa nebude schválen. Obsah úmluvy jest v podstatě ten, že žalující strana prodala žalovanému Janu M-ovi veškerou mýtnou těžbu z prodaného lesa za určité pevné ceny, a to nejenom dříví žalovaným až do úředního rozhodnutí o prodeji lesa odebrané, nýbrž i další dříví v onen den ještě nevytěžené, ale podle pravidel lesního hospodářství ještě k těžbě způsobilé. Takový prodej není podle § 18 a) záb. zák. zakázán, a nepotřeboval podle § 7 záb. zák. k platnosti schválení Státního pozemkového úřadu. Úmluva jest platnou a zavazuje obě strany. Tak jako žalovaný Jan M. byl povinen dodržeti smluvené ceny, jest povinna je dodržeti i strana žalující a nemá práva, by, dovolávajíc se nicotnosti úmluvy o odevzdání lesa do držby žalovaného, požadovala za prodané, žalovaným podle pravidel lesního hospodářství vytěžené dříví vyšší ceny vymáhané žalobou. Jelikož podle smluvených trhových cen žalující strana nejen nemůže od žalovaného požadovati doplatek, nýbrž jest povinna mu vrátiti z obdržených 120.000 Kč, 28.143 Kč 82 s umluvenými 8% úroky od 1. ledna 1927, musilo býti dovolání žalující strany zamítnuto.

I dovolání Jana M-a, opřenému o dovolací důvody č. 2 a 4 § 503 c. ř. s. musil býti úspěch odepřen. K vyvrácení stížnosti, že nebyl proveden důkaz výsledkem stran o bezelstnosti jeho držby, pokud jde o dříví vytěžené nad étát, dostačí poukázati na podpůrnou povahu tohoto důkazu, pro kterou ho není podle § 371 c. s. ř. potřebí, ba není ani přípustný, byla-li sporná skutečnost zjištěna jinými průvodními prostředky. Odvolací soud zabýval se zevrubně skutkovými okolnostmi dotýkajícími se dovolatelovy bezelstnosti a zjistil na základě svědeckých výpovědí, nálezu a posudku znaleckého a úředních listin skutkově, že žalovaný porušil při kácení lesa zákonné předpisy a pravidla lesního hospodářství. Toto zjištění jest závazné i pro soud dovolací, a plyne z něho, že se žalo-

vaný Jan M. dopustil při těžbě dříví zavinění, jež zavazuje k náhradě škody, najmě, an odstavcem III smlouvy vzal na sebe výslovně povinnost dbáti při kácení lesa předpisů lesního zákona a veškerých instrukcí a nařízeních vydaných vládou nebo veřejnými orgány pro lesní hospodářství, a ano dle odst. VII smlouvy bylo mu prodáno jen dříví, jež bude nutno těžiti podle pravidel lesního hospodaření. Náhrada škody spočívá podle § 1323 obč. zák. ve znovuzřízení předešlého stavu, není-li však dobře možné, v náhradě odhadní hodnoty. Poněvadž se odhadem zjišťuje podle § 306 obč. zák. cena obecná, tržní, byl žalovaný Jan M. správně odsouzen k náhradě tržních cen onoho dříví, které z lesa vytěžil proti předpisům a pravidlům řádného hospodaření, a bezpodstatná jest námitka, že měl býti odsouzen jen k vydání toho, co sám za dříví utržil, jakož i stížnost, že nebyly provedeny důkazy, kolik utržil. Další námitka, že žalobce František S. byl spoluvinen na vykácení lesa nad dovolenou míru, nemá opory ve skutkových zjištěních nižších soudů. Zvláště jest tvrzení, že se žalovaný řídil při kácení lesa jeho příkazy a přáním, nedovolenou novotou, okolnost pak, že již žalobce nehospodařil v prodaném lese podle pevných hospodářských plánů, jest nerozhodná, neboť i u lesa bez takových plánů jest možno zachovávatí zákonné předpisy a pravidla řádného lesního hospodaření. Mimo to přehlíží žalovaný, navrhuje, aby škoda byla z důvodu společného zavinění rozdělena, že v tomto sporu jde jen o škodu vzniklou tím, že z lesa bylo odebráno více dřeva, než mělo býti vytěženo, a že si všechno nad dovolenou míru vytěžené dřevo přivlastnil on sám. Proti škodě žalujícího velkostatku, jehož les byl o určité množství dřeva ochuzen, jest bezdůvodné obohacení žalovaného o toto dříví, na něž neměl práva. K dělení škody není důvodu. Žalovaný jest povinen vydati, co si neprávem přivlastnil, a tím bude nahrazena škoda velkostatku. Prodal-li žalovaný, jak tvrdí, dříví laciněji, než za tržní cenu, již má dle rozsudku nahraditi, utrpí sice škodu, ale na této škodě nemá žalující velkostatek spoluviny a nemůže býti ani částečně činěn za ni spoluodpovědným. Tím jest vyvrácena již také námitka čerpaná z § 1447 obč. zák., že podle rozsudků nižších soudů bude velkostatek obohacen na škodu žalovaného. Další a poslední námitka, že bylo přehlédnuto ustanovení smlouvy, podle něhož se velkostatek zavázal sám vykácený les opět zalesniti, není srozumitelná. Mínil-li dovolání, že velkostatek nemá práva požadovati od něho náhradu za nové vysázení lesa, ocitá se v rozporu se spisy a s rozsudky nižších soudů, neboť taková náhrada nejen nebyla žalovanému uložena, nýbrž naopak byly mu náklady na nové vysázení lesa, pokud je sám učinil, připočteny k dobru. Žádným způsobem nelze ve smluvním závazku velkostatku, znovu vysázeti vykácený les, najíti důvod, který by žalovaného sprostoval povinnosti k náhradě tržní ceny za dříví překácené.

Čís. 9838.

Povinnosti prodatele a kupitele, převzavšího zaplacení dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti, při ukládání této dávky.